

FEEST H. DRIE-EENHEID, 7 juni 2020

Evangelielezing Johannes 3, 16-18

In die tijd zei Jezus tot Nikodemus:

“Zo zeer heeft God de wereld liefgehad,
dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven,
opdat al wie in Hem gelooft, niet verloren zal gaan,
maar eeuwig leven zal hebben.

God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden
om de wereld te oordelen,
maar opdat de wereld door Hem zou worden gered.

Wie in Hem gelooft, wordt niet geoordeeld,
maar wie niet gelooft, is al veroordeeld
omdat hij niet heeft geloofd
in de Naam van de eniggeboren Zoon van God.”

Overweging

Alle “grote feesten” vanaf het begin van het kerkelijke jaar liggen achter ons: Kerstmis, Pasen en Pinksteren. En nu staat de H. Drie-eenheid in het middelpunt en dat is best een ingewikkeld thema. Natuurlijk bestaan er beelden om dit een beetje inzichtelijk te maken, zoals het klavertje dat met zijn drie blaadjes toch één plantje is. Of hoe water drie verschillende vormen kan aannemen. Het is een eenvoudige manier om te proberen een mysterie te duiden dat in de geloofsgeschiedenis al tot behoorlijk wat twisten leidde.

Hoe het ook zij, Vader, Zoon en H. Geest zijn een wezenlijk onderdeel van ons geloof. Wanneer we straks weer samen mogen komen, komen we ook samen “in de Naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest. En misschien is dat wel de kern van die Drie-Eenheid: de naam of namen waarmee we God, in zijn Drie Personen, aanduiden en komen ook zo de drie elementen van Kerstmis, Pasen en Pinksteren bij elkaar: mens, God en Geest.

Een naam maakt elke mens uniek en dikwijls krijgen mensen ook nog een koosnaam of een bijnaam die iets verteld over hem of haar.

Een iemand kan verschillende namen hebben en toch weten we telkens over wie het gaat. Vandaag geven we dus alle aandacht aan de “Naam van God” die in de eerste plaats altijd liefde is en net de liefde heeft Hem duizend namen gegeven. Wie is God dan eigenlijk voor ons? Misschien noemen we Hem de ene dag vrede en geluk, kinderogen of zomerdag, maar een andere dag, leegte en gemis, angst of onzekerheid...

Jezus spreekt tot zijn God als Abba (Vadertje, Papa), van zichzelf als Zoon, Mensenkind, onze Broeder, van de kracht die Hij zal zenden als Geest en die mensen beweegt en oproept. Eén God: een drievoudige naam waarbij telkens weer de liefde de kern is. En dan kijken we naar onze wereld met terrorisme en mensenhandel, vernietigingswapens, drugs en honger, dan is het verleidelijk om een zwartboek van de wereld uit te geven en al de plagen extra in de étalage te zetten; waarbij zeker ook Covid-19 niet mag vergeten worden... Soms is de liefde in de wereld ver te zoeken en wat moeten we dan met die woorden die Jezus tot Nikodemus sprak?

Je vraagt je af hoe het kan dat God nog van dit soort wereld houdt en dat Hij die wereld verder laat bestaan, lijkt onbegrijpelijk.

Inderdaad, als je God ziet als een almachtige tovenaard, die het lijden met een toverstokje kan veranderen in geluk, dan is dit evangelie niet te verteren.

Maar God is geen tovenaard. Hij is liefde en juist door de liefde is Hij soms machteloos. Moest Hij onze wereld niet hartstochtelijk liefhebben, zou het met die wereld al lang gedaan geweest zijn. Hij is dat enorm reservoir van warme genegenheid. Een genegenheid die uitbreekt in een schepping als Hij in doffe klei vrijheid en geluk boetseert. Geen trucjes en ook geen toeval ligt aan de grondslag van ons bestaan. Als een vader die verwekt en nooit zeker is van wat het worden zal, maar die hoe dan ook, gedreven blijft door liefde.

En als het misloopt met die vrijheid en soms loopt het mis - heel onze geschiedenis is daar een illustratie van – zal Hij zelf solidair mee de gevolgen ervan dragen, zelfs tot op het kruis. En dat niet één keer, maar telkens opnieuw blijft Hij ons bezielen en begeesteren om uit elk lijden te verrijzen tot liever leven.

Vader, Zoon en Geest : stuntelige woorden om het wonder uit te drukken van een god die niets dan liefde is. Waarom gaan kinderen die hun vader of moeder nooit gekend hebben, naar die vader of die moeder op zoek als hun persoonlijkheid ontwaakt. Om zichzelf enigszins te kunnen herkennen in een ander wezen. Mensen die helemaal zonder God zijn opgevoed gaan op een bepaald ogenblik in hun ontwikkeling onvermijdelijk de vraag stellen naar God, op zoek naar Hem om zich te kunnen herkennen in Diegene die hun oorsprong is. De kern van ons geloof is dan ook : zich herkennen in Diegene die onze oorsprong is, en die ons blijft liefhebben: het is gelukkig zijn om Hem en met Hem en in Hem en gelukkig zijn om alle mensen, met alle mensen en in verbondenheid met elkaar, in Gods Naam, in naam van de liefde.